

לוליטה

(הניו יורקר, 27 באוגוסט 1955)

גברת יואינג היתה אישה נמוכה, שקיבלה על עצמה את החובה שכל כך הרבה נשים נמוכות קיבלו עליהן, החובה לפצות בעליזותן על המחסור באינצ'ים מעל פני השטח. היא היתה ברייה שכולה טפיחות ונעימות אצבע, צמצום העיניים וקמטוט האף, מפלים ואָרוות קטנות של פטפוט ותנועה, סלילים קטנים של צחוק. בכל פעם שנכנסה גברת יואינג לחדר – הדומייה עזבה אותו.

את גילה אפשר היה רק לנחש, מלבד אלו שהלכו איתה לבית הספר. כשלעצמה, היא הכריזה שלא אכפת לה בכלל מימי הולדת – היא מצפצפת עליהם; ובאמת, אחרי שצוברים כמה עשרות פריטים מאותו סוג, הם מאבדים את אותה נדירות אשר מרגשת את האספנים. בימי הקיץ היא לבשה אוברולים ספורטיביים קטנים מכותנה, למרות שהספורט היחיד ששיחקה בו היה ברידג', וגרביים קצרצרים שחשפו את הוורידים באחורי רגליה. לחורף היא בחרה שמלות טפטה מרשרשות, שוליהן מכווצים פעם ועוד פעם, ומעילים עשויים מפרוותיהן של החיות הפשוטות יותר והמבוקשות פחות. בערב, לעיתים קרובות, היא ענדה סרט חיוור בשערה. בחום המסנוור ובקור הדוקר גברת יואינג היתה צועדת בדי עמל אל הספר שלה; התלתלים שלה חומצנו וסולסלו באופן יסודי ותכוף כל כך, שהתעוררה תחושה כי ללטף אותה יהיה כמו להעביר את האצבעות בתפוחי אדמה מגוררים. היא קישטה את פניה הקטנים והרצועים בסגנון שלא היה יוצא דופן בקרב נשים מן הדרום ומן הדרום-מערב: היא פידרה את אפה וסנטרה בלבן בוהק, וציירה עיגולים של סומק על לחייה. מעברו השני של חדר ארוך, מואר באור רך, גברת יואינג היתה אישה נאה.

כבר זמן רב היא היתה אישה אלמנה. עוד לפני ימי אלמנותה, היא ומר יואינג חיו בנפרד, ואהדתה של העיירה היתה נתונה לה. היא

השתעשעה ברעיון להתגרש, כי מן המפורסמות הוא שהמחשבה על גרושה עליזה – שלא לדבר על נוכחותה של אחת כזו – גורמת לגברים לגרד את הקרקע ברגליהם ולפלוט נחרות תאוה. אבל לפני שתוכניותיה לבשו צורה, מר יואינג, שמאז ומעולם היה מאמין אדוק בדוקטרינת העוד-כוסית-אחת-לדרך, נהרג בתאונת דרכים. אין דבר: גם אלמנה, אלמנה קטנה ורכה, מסוגלת, כידוע בעולם כולו, לגרום ללבותיהם של גברים לפעום בחום ובעוז. גברת יואינג וחברותיה היו בטוחות שהיא תתחתן שנית. הזמן החליק ועבר לו, והדבר לא קרה.

גברת יואינג מעולם לא התפארה במצבה העגום, מעולם לא הסתגרה מאחורי וילונות של אָבּל. היא הישירה מבט לפנים והמשיכה, דילגה בצחקוקי פעמונים דרך כל האירועים החברתיים בעיירה, ולא חלף שבוע שבו היא לא אירחה אצלה בבית ארוחות ערב קטנות ומלאות עליצות או משחקי ברידג' סוערים. היא היתה תמיד אותו הדבר, ותמיד היתה אותו הדבר כלפי כולם, אם כי לשיאה היא הגיעה במחיצתם של גברים. היא התחננה אל בעליהן הסולידיים של חברותיה, ועם השניים-שלושה רווקים של העיירה, ישישים רוטטים ששפכו גלולות אל כף ידם ליד השולחן בשעת הסעודה, היא היתה קופצנית על גבול הפלירטוט. במוחו של זר שהיה מביט בה מן הצד היתה עולה אולי המחשבה שגברת יואינג איננה אישה שמתיאשת בנקל.

היתה לגברת יואינג בת: לוליטה. מותר כמובן להורים לקרוא לצאצאיהם בכל שם שיחפצו בו, אבל לפעמים היה יכול להיות קל יותר אילו הם יכלו להציץ אל העתיד ולראות איך ייראה הרך הנולד כשיתבגר. לוליטה היתה נטולת צבע לגמרי; היא היתה צנומה, עם תפיחות עקשניות בקצות עצמותיה, ושערה, שהיה כל כך דק שהוא נראה דליל, היה חלק. בימים עברו היתה הגברת יואינג, שמן הסתם התפנקה בפנטזיות על ילדונת מתולתלת, מרטיבה כהוגן את שערה של הילדה ומגלגלת אותו על סמרטוטים גזורים לסרטים כשהלכה לישון. אבל בבוקר, כשהותרו הסרטים, שב השיער וצנח, ישר יותר מתמיד. התוצאה היחידה של היוזמה הזו היתה סדרה של לילות ללא שינה, שבהם ניסתה לוליטה להניח את ראשה על הקשרים הנוקשים שבסמרטוטים. העניין כולו נזנח לבסוף,

והשיער שלה נותר מאז ואילך תלוי כפי שנגזר עליו. בימיה הראשונים בבית הספר היו הילדים הקטנים רודפים אחריה בחצר בהפסקה, תופסים בקווצות השמוטות וקוראים, "אוי לוליטה, תני לנו איזה תלתל, בסדר? היי, לוליטה, תני לנו מהתלתלים היפים שלך!" הילדות הקטנות, החברות הקטנות שלה, היו מתאספות בקבוצה וצופות ואומרות: "אוו, נכון הם נוראים?" ומצמידות את כף היד לפה כדי להחניק את הצחקוקים.

גברת יואינג היתה תמיד תוססת כדרכה בכל הנוגע לבתה, אבל חברותיה, שבנותיהן היו יפהפיות דרומיות מבטן ומלידה, ניסו לדמיין את עצמן במצבה וכאבו את כאבה. אצילות בדרכן שלהן, הן מצאו מקרים לספר לה עליהם, מקרים של בנות שהיו זמן רב כעורות ואז הפכו פתאום ליפהפיות מסחררות; כמה מהמלומדות יותר הביאו דוגמאות מסיפורו של הברווזון המכוער. אבל לוליטה חלפה דרך שנות הילדות והגיעה לפרקה וההבדל היחיד שניכר בה היה שגבהה.

החברות לא סלדו מלוליטה. הן דיברו אליה במתיקות, ושלא בפניה שאלו את אמה לשלומה, אף על פי שידעו שלא יהיו שום חדשות. הן היו מרוגזות לא עליה אלא על אלות הגורל, שהמיטו על ראשה של גברת יואינג את החיזורת הסתומה הזאת – ועוד אחת בלי שמץ של שמחת חיים, שאין לה אף פעם מילה להגיד בעד עצמה. כי לוליטה היתה שקטה, כל כך שקטה עד שלפעמים בכלל לא קלטת שהיא בחדר עד שהאור האיר לה על המשקפיים. לא היה מה לעשות בנידון; לא היו שום אנקדוטות מעודדות שמכסות את הבעיה הזאת. החברות נזכרו בבנות שלהן, המצייצות והמכות בכנפיהן, ונאנחו שוב על גברת יואינג.

שום בחורים חתיכים לא נכרכו על המעקה במרפסת הקדמית של בית יואינג בערב; שום קולות גבריים צעירים בטלפון לא ביקשו לדבר עם לוליטה. הבנות האחרות הזמינו את לוליטה למסיבות שלהן רק לעיתים נדירות, ואחר כך בכלל לא. זה לא היה סימן לסלידה: פשוט היה קשה להיזכר בה, כי הלימודים של כולן נגמרו והן כבר לא התראו מדי יום. גברת יואינג תמיד דאגה שהיא תשתתף בנשפים הקטנים שהיא עצמה ערכה, אם כי אלוהים יודע שהיא לא תרמה להם כלום, ולקחה אותה איתה בקור רוח

לאירועים ציבוריים שפנו לקהל צעיר ומבוגר כאחד, חגיגות לאיסוף תרומות עבור הכנסייה או ארגון צדקה או לשיפור פני העיירה. אפילו כשהביאה אותה לחגיגות כאלה, לוליטה היתה מוצאת לה פינה ונשארת שם עם השקט שלה. אמה היתה קוראת לה מצדו השני של האולם הגדול, מזמרת בקול גבוה וצלול מעל ראשי האנשים המפטפטים: "טוב, בואי כבר, גיברת-לא-נעים-לי הקטנה! קומי על הרגליים ותתחילי להתערב בין האנשים!" לוליטה היתה רק מחייכת ונשארת במקומה, שקטה כמקודם. השתיקה שלה לא היתה מרוב מרירות, ממש לא. מי שזכר להסתכל על הפנים שלה ראה שיש בהם פתיחות ביישנית, והחיוך שלה היה יכול לעמוד בראש רשימת מעלותיה הקצרצרה. אבל לתכונות כאלה יש ערך רק כשאפשר לקלוט אותן במהירות; ולמי יש זמן להתחיל בחיפושים?

לעיתים קרובות, במקרה של בת רווקה לא-מבוקשת ואמא קטנה ועליזה, קורה שהנערה לוקחת על עצמה את הטיפול בבית ומסירה את העול הזה מכתפיה השמננות של האם. אבל לא לוליטה. לא היה לה שום כישרון בעבודות הבית. תפירה היתה בעיניה תעלומה אפלה, ואם העזה להיכנס למטבח כדי לנסות להכין איזה מאכל פשוט, התוצאות היו מעוררות גיחוך במקרה הטוב. היא גם לא ידעה לעשות סדר בחדרים כמו שצריך. מנורות נרעו, קישוטים התנפצו, מים התיזו מן האגרסלים כשרק באה לגעת בהם. גברת יואינג מעולם לא גערה בבתה על גולמנותה; היא התבדחה על כך. ידיה של לוליטה רעו מן העקיצות הללו, והתוצאה היחידה היתה עוד מים שפוכים ועוד פסלוני רועות-צאן סדוקים.

היא לא הצליחה אפילו לעשות את הקניות בשוק כמו שצריך, אף על פי שאמה ציידה אותה ברשימה של כל צורכי היום בכתב-ידה המסולסל. היא היתה מגיעה לשוק בשעה היעודה, השעה שבה הוא היה מלא נשים, ואז כאילו לא היתה מסוגלת להידחק ביניהן. היא עמדה לה בצד, ונשים שבאו אחריה קיבלו שירות לפני שהיא הצליחה להגיע לדלפק ולמלמל את בקשתה; וכך התאחרה ארוחת הצהריים של גברת יואינג. משק הבית היה ודאי קורס תחתיו לולא עמדה לרשותם המשרתת שגברת יואינג החזיקה זה שנים – מארדי, טבחית-העל, המנקה כשד משחת. הנשים האחרות חיו באי-נחת עם המשרתות שלהן, וכרסם בהן תמיד הפחד שהן

יעזבו אותן או שייעשו מפונקות; אבל גברת יואינג נהגה במארדי דרך קירבה. היא השפיעה מקסמיה על המשרתת באותו מרץ שעשתה זאת עם אנשים מיוחסים יותר. הן נהנו לצחוק יחד, והנושא הזמין ביותר היה ההתנהלות הכושלת של לוליטה.

הניסויים גוועו ונפסקו, ולבסוף שוחררה לוליטה ממטלות הבית. היא נשארה שתוקה ודוממת; והזמן עבר לו וגברת יואינג המשיכה ללא לאות, זוהרת כמו בועת-סבון באוויר.

• • •

ואז לבלב לו אביב מסוים, לא בהדרגה אלא תוך יום אחד, עונה שבמשך זמן רב עוד יקראו לה הזמן שבו ג'ון מארבל הגיע. העיירה עוד לא ראתה מישהו כמו ג'ון מארבל. הוא נראה כאילו הרגע ירד ממרכבת השמש. הוא היה גבוה ובהיר, ושום תנועה שלו לא היתה מסורבלת, שום משפט שעלה על דל שפתיו לא היה מהוסס. הבחורות איבדו כל מודעות לבחורים המקומיים, כי בהשוואה לג'ון מארבל הם היו שום-כלום. הוא היה מבוגר מהם – הוא חצה את גיל שלושים – והוא ודאי היה עשיר, כי הוא שכר את החדר הטוב ביותר בפונדק וייד הֶמְפֵטון ונהג במכונית צרה ונמוכה עם שם זר, משהו מלא עוצמה וחן. ויותר מזה, היה בו הקסם שבדברים בני-חלוף. הבחורים המקומיים, הם היו שם יום אחרי יום, שנה ועוד שנה. אבל ג'ון מארבל בא בשביל כמה עסקי נדל"ן מטעם הפירמה שלו, עניינים שקשוקים לנכסים מחוץ לתחומי העיירה, וכשהוא יגמור את עסקיו הוא יחזור לעיר הגדולה והנוצצת שבה הוא התגורר. השעה דחקה; ההתרגשות גברה.

לצורך העסקים שלו נפגש ג'ון מארבל עם האנשים החשובים בעיירה, אבות לבנות, ולא נחסכו מאמצים לבדר את הזר הזוהר. הנערות לבשו בגדי לבן תפוחים, ונעצו זרי שושנים ורודות באבנטיהן התכולים; תלתליהן זהרו והתנדנדו כפעמונים. בין הערביים הן זימרו שירים קטנים לג'ון מארבל, ולאחת מהן היתה גיטרה. הבחורים המקומיים, ששעות הערב היו תלויות כמו אצות רטובות על צווארם, נאלצו ללכת בקבוצות

קדורניות לאולם הכדורת או לקולנוע. הגם שהמסיבות לכבודו של ג'ון מארבל הלכו והידלדלו – הוא הסביר שבגלל דרישות עבודתו הוא נאלץ לסרב להזמנות – הבנות בכל זאת סירבו בקוצר רוח להיפגש עם הבחורים המקומיים, ונשארו לבדן בבית בתקווה לקבל שיחת טלפון מג'ון מארבל. ההמתנה עברה עליהן בנעימים כשהן ציירו את הצדודית שלו על פנקס הטלפונים. לפעמים הן הפנו עורף לכל החינוך שלהן וטלפנו אליו, אפילו בשעה מאוחרת כמו עשר בלילה. כשענה לטלפון הוא היה עדין ומנומס, וכולו צער מצוּדָד על כך שהעבודה מונעת אותו מבלות בחברתן. ואז, לעיתים תכופות יותר ויותר, לא היתה תשובה כלל לטלפונים שלהן. המרכזנית בבית המלון מסרה רק שמר מארבל אינו בחדרו.

איכשהו, נראה כי הקשיים להתקרב אל ג'ון מארבל רק גירו את הבנות. הן נייערו את תלתליהן הניחוחיים ושילחו את צחוקן אל על, וכשעברו על פני פונדק המפטון וידד הן לא הלכו אלא עיכסו. זקני העיירה אמרו שמעולם לא ראו את הבחורות יפות כל כך, מלאות חיים כל כך, כפי שהיו באותו אביב.

ואז, כשמלוא העיירה פרחים עליזים הטו אליו את ראשם כדי שיקטוף אותם, ג'ון מארבל בחר בלוליטה יואינג.

• • •

זה היה חיזור שבאורח מוזר נעדרו ממנו הפרטים. ג'ון מארבל היה מופיע בבית יואינג בערב, בלי שיחת טלפון מקדימה, והוא ולוליטה היו יושבים על המרפסת הקדמית ובינתיים גברת יואינג היתה יוצאת לבלות עם חברותיה. כשחזרה, היא סגרה את השער מאחוריה בחבטה מצלצלת, וכשהחלה לפסוע בשביל הלִבְנִים היא היתה משמיעה "אהמ" ערמומי בקול רם, כמבקשת להתריע על בואה בפני הצעירים כדי שיוכלו להיחלץ זה מזו. אבל מעולם לא נשמע ציוצה של הנדנדה העומדת על המרפסת, שום קרש מקרשי הרצפה לא חרק – אלה הרעשים המלשינים על אנשים הנחפזים לעבור למקומות חדשים. הצליל היחיד שנשמע היה קולו של ג'ון מארבל, זורם לו בקלילות; וכשעלתה גברת יואינג על מרפסת הכניסה, ג'ון מארבל

היה שוכב בנדנדה ולוליטה יושבת בכורסת קש כשני מטר ממנו, ידיה מוטלות בחיקה, וכמובן בלי להשמיע אפילו צפצוף. מצפונה של גברת יואינג ייסר אותה בידיעה על הערב החד-צדדי שעבר על ג'ון מארבל, ולכן היא היתה מתיישבת ומעיפה את כדור השיחה באוויר ומחזיקה אותו שם בעזרת דיווחים על עלילת הסרט שראתה או על משחקי הברידג' שהשתתפה בהם. כאשר היא, אפילו היא, עצרה בדבריה, ג'ון מארבל היה קם ומסביר שיום המחרת עומד להיות יום קשה ולכן עליו ללכת. גברת יואינג היתה נעמדת על מדרגות המרפסת, וכשהתרחק פֶּשְבִיל היתה קוראת אחריו הוראות קונדסיות שלא יעשה שום דבר שהיא לא היתה עושה.

כשהיא ולוליטה נכנסו מן המרפסת החשוכה אל החדר המואר, גברת יואינג היתה מתבוננת בבתה במבט חדש לחלוטין. עיניה הצטמצמו, שפתיה התהדקו, וזוויות פיה פנו מטה. בדממה היא היתה סוקרת את הנערה, ובאותה דממה, שאפילו ברכת לילה טוב לא הפירה אותה, היא היתה עולה לחדר השינה שלה וצליל סגירת הדלת היה ממלא את הבית.

דפוס הערבים השתנה. ג'ון מארבל כבר לא בא לשבת על המרפסת. הוא בא במכוניתו היפה ולקח את לוליטה לנסיעה באפולונית הרכה. מחשבותיה של גברת יואינג טסו בעקבותיהם. הם ייסעו אל מחוץ לעיר, הם יסטו מן הכביש וירדו אל בקעה חלקה עטורה עצים סבוכים שישמרו עליה בסוד מפני עוברי-אורח, ושם המכונית תעצור. ומה יקרה אז? האם הם כבר – או שאולי בקרוב – אבל מחשבותיה של גברת יואינג לא הצליחו להתקדם משם. לנגד עיניה היה עולה מראה דמותה של לוליטה, ולכן מחשבותיה היו נגמרות בצחוק רם.

כל הימים כעת היא המשיכה להביט בנערה מבעד לעפעפיים מושפלים, וזוויות פיה המשוכות מטה הפכו להרגל של קבע אצלה, אם כי לא אחד המלבבים. רק לעיתים רחוקות היתה פונה אל לוליטה במישרין, אבל עדיין היא התבדחה. כשקהל רחב יותר לא הזדמן לה, היא קראה למארדי. "היי, מארדי!", היא קראה, "בואי הנה רגע! בואי תראי אותה, יושבת לה כמו מלכה. גיברת-לא-נאה-לי הקטנה, עכשיו היא חושבת שהיא תפסה לה איזה חתיך!"

• • •

לא היתה הכרזה רשמית על אירוסין. לא היה צורך בכך: החדשות על ג'ון מארבל ולוליטה יואינג פשטו בעיירה כמו שריפה. היו שתי אסכולות בנוגע לשידוך: האחת הודתה לאל על כך שלוליטה תפסה גבר, והאחרת קוננה על קשיות-לבה של נערה שמסוגלת לקום ולהשאיר את אמא שלה לבדה. אבל לא רבים הם הנסים בדברי-ימיה של העיירה, ורבים יותר הצטרפו לאסכולה הראשונה. לא היה זמן לטקסי אירוסין. ג'ון מארבל סיים את עסקיו והיה עליו לחזור. בקושי נותרו די שעות כדי להתכונן לחתונה.

זו היתה חתונה גדולה. ג'ון מארבל תחילה הצייע, ואז הודיע, שהתוכנית שלו היא שלוליטה והוא יעזבו את העיירה לבדם, יתחתנו, ואז יצאו מיד לכיוון ניו יורק; אבל גברת יואינג אטמה אוזניה משמוע. "לא, אדוני", היא אמרה. "אף אחד לא יגזול ממני חתונה ענקית ונהדרת!" כיוון שכך, אף אחד לא עשה זאת.

לוליטה בלבוש החתונה שלה התאימה לתיאור שלה בפי אמה: היא לא נראתה כמו שום דבר בכלל. הבד הלבן המבריק של השמלה לא עשה חסד עם עורה נטול-הצבע, ולא היתה שום דרך להצמיד לה את ההינומה לשיער בצורה מצודדת. אבל גברת יואינג פיצתה על כך בשפע בבגדיה שלה. כל-כולה קפלים ורודים אחוזים בצרורות של פרחי זכריני מלאכותיים, גברת יואינג היתה בכת אחת אור-שמש עז ואור-ירח מפציע, היא היתה ענפים מבלבים ועלי-כותרת מנצים ורוחות קלילות שובבות. היא פיזזה בין המוני המוזמנים בבית המעוטר זרי קיסוסית, וצחוקה נשמע בכל מקום. היא טפחה לחתן על הזרוע ועל הלחי, וצעקה לאורחים, פעם אחר פעם, שתמורת שני סנט היא בעצמה מוכנה להתחתן איתו. כשהגיעה העת לזרוק אורז על הזוג המתרחק, היא פשוט איבדה כל רסן. עד כדי כך היא הפליאה לכוון, שחופן אחד מהודק היטב של הגרגרים הקטנים והחדים פגע לכלה ישר בפרצוף.

אבל כשהמכונת נסעה משם, היא עמדה דוממת והביטה אחריה, ומבין שפתיה המשוכות מטה בקע צחוק שלא היה דומה כלל ועיקר לצחוק המצלצל הרגיל שלה. "טוב", היא אמרה, "עוד נראה". ואחר כך

היא חזרה להיות שוב גברת יואינג, מתרוצצת ומצפצפת ומפצירה באורחיה שיישתי עוד פונץ'.

• • •

לוליטה הקפידה לכתוב לאמה מדי שבוע, סיפרה לה על הדירה שלה ועל קניית הרהיטים וסידורם ועל הרפתקת הקניות, החדשה תמיד; בסוף כל מכתב היא כתבה שגיון מקווה ששלומה של גברת יואינג טוב והוא שולח את אהבתו. החברות שאלו בלהיטות על הפלה, ויותר מכל רצו לדעת אם היא מאושרת. גברת יואינג השיבה ש, ובכן, כן, היא אומרת שכן. "זה מה שאני אומרת לה כל פעם שאני כותבת אליה", היא אמרה. "אני אומרת, 'טוב מאוד, מותק, תהיי לך מאושרת כל זמן שאת יכולה'."

לא תהיה זו אמת לאמיתה לומר שחסרונה של לוליטה הורגש בעיירה; אבל משהו חסר בבית יואינג, משהו חסר בגברת יואינג עצמה. חברותיה לא יכלו להגדיר אל-נכון מה זה היה, שכן היא המשיכה בחייה כמקודם, נפנפה בשולי שמלותיה הקטנות ומדדה את סרטי השיער הקטנים שלה, ולא הורגשה שום האטה בתנועותיה. ובכל זאת, כל הנוצץ הזה כבר לא היה לגמרי זהב. ארוחות הערב ומשחקי הברידג' נמשכו, אבל איכשהו הם לא היו כמו קודם.

אבל החברות ודאי הבינו שהיא חטפה מהלומה רצינית, כי מארדי עזבה אותה; עזבה אותה, לא פחות ולא יותר, בשביל ללכת ולהתחתן, המארדי הזאת, אחרי כל השנים וכל היחס הטוב של גברת יואינג. החברות נדו בראשן, אבל גברת יואינג, אחרי ההלם הראשוני, הצליחה להתייחס לזה בעליות. "אני אומרת לכן", היא אמרה, וצחוקה הסתלסל באוויר, "כל מי שנמצא סביבי הולך ומתחתן. אני פשוט סתם גיברת קופידון קטנה". היתה שורה ארוכה של משרתות חדשות, אבל לא היתה בהן אף מארדי; ארוחות הערב הקטנות שהיו פעם מלאות עליצות היו עכשיו עגומות מרוב אוכל שמנוני.

גברת יואינג נסעה כמה פעמים לראות את בתה וחתנה, והביאה עמה תשורות של שעועית עין-שחורה וקופסאות ביצי דג הרינג, כי הניו-

יורקים לא יודעים איך לחיות ומעדנים כאלה לא קל להשיג שם בצפון. הביקורים שלה לא היו תכופים; בין שני ביקורים עברה כמעט שנה, בשעה שלוליטה וג'ון מארבל טיילו באירופה ואז נסעו למקסיקו ("כמו תרנגולות על מחבת לוחטת", אמרה גברת יואינג. "אנשים צריכים להישאר במקום אחד").

בכל פעם שחזרה מניו יורק, החברות שלה התאספו סביבה ותבעו לקבל דיווחים. מטבע הדברים, הן השתוקקו לחדשות על תינוקות שבדרך. לא היו שום חדשות לספר להן. שום צאצא לא הגיח מחלצי הזהב האלה ומגוף הקרש הזה. "נו, באמת עדיף ככה", אמרה גברת יואינג בניחותא ועזבה את הנושא.

ג'ון מארבל ולוליטה נשארו בדיוק אותו הדבר, היא אמרה לחברות.

ג'ון מארבל עדיין שובר לבבות כפי שהיה כשבא לראשונה לעיירה, ולוליטה עדיין לא מסוגלת לומר כלום בעד עצמה. אף על פי שיום השנה העשירי לנישואיה הולך ומתקרב, היא עדיין לא מצליחה ללבוש משהו שיש לו צורה. יש לה ארונות מלאים בגדים יקרים – כשגברת יואינג נקבה במחירים של כמה מהבגדים החברות התנשמו בתדהמה – אבל כשהיא שמה על עצמה שמלה חדשה, זו יכולה להיות באותה מידה שמלה ישנה. יש להם חברים, והם מארחים לא רע, ולפעמים הם יוצאים. טוב, כן, נראה שכן – הם באמת נראים מאושרים.

"זה בדיוק מה שאני אומרת ללוליטה", אמרה גברת יואינג. "בדיוק מה שאני אומרת כשאני כותבת לה: 'תהיי לך מאושרת כל זמן שאת יכולה'. כי הרי – טוב, אתן יודעות. גבר כמו ג'ון מארבל נשוי לנערה כמו לוליטה! אבל היא יודעת שתמיד היא יכולה לבוא הנה. כאן הבית שלה. היא תמיד יכולה לחזור אל אמא".

כי גברת יואינג לא היתה אישה שמתיאשת בנקל.

(מאנגלית: אביעד שטיר)